DE LA O SĂPTĂMÎNĂ LA ALTA

DE CE AM PIERDUT CU 0-6 ?

(Urmare din pag. a 3-a)

federal și a întrunit unanimitatea membrilor și invitaților săi, printre care și pe aceea a conducerii revistei noastre. Am fost convinși, în contextul acestei împrejurări, că antrenorul C. Teașcă și-a îmbunătățit în ultimii ani stilul său de muncă, s-a maturizat și va reuși să mobilizeze în jurul său toate forțele creatoare din fotbal. Din păcate, repede, foarte repede, el ne-a arătat că a rămas același individualist, cu toate că propaga jocul colectiv-constructiv-ofensiv. El a primit doar formal sugestii, a respins orice critică, a văzut în orice opinie contrară o piedică în activitate, nu a folosit mijloacele cele mai nimerite pentru a convinge jucătorii de justețea părerilor sale, nu a abandonat persiflările și uneori chiar insultele în relațiile din mediul fotbalului.

Pe de altă parte, el a exagerat prerogativele noii sale munci, socotind că în fotbal există două părți distincte : **selecționerul unic și „restul"**, inclusiv Biroul federal. El a greșit însă cel mai mult izolîndu-se de ceilalți antrenori ai Diviziei A, de al căror sprijin avea neapărată nevoie, mai ales că el provenea din Divizia B, fără să fi avut posibilitatea să cunoască bine fotbaliștii apți de selecționare. Pe Libardi l-a introdus, de pildă, în echipa națională, văzîndu-l pentru prima oară cu cîteva zile înainte de meci. În locul unui contact organizat cu antrenorii, a avut doar legături întîmplătoare, fugare. Nici chiar cu directorul tehnic, Angelo Niculescu, relațiile nu au fost de deplină colaborare, căci în fapt selecționerul unic îndeplinea multe din atribuțiile directorului tehnic. În această privință trebuie să precizăm că nici delimitările acestor funcții nu au fost precise. **Concepția nouă vehiculată de selecționerul unic fiind de perspectivă, reclama neapărat adeziunea directorului tehnic, propagarea ei sistematică de către colegiul antrenorilor, adoptarea de către cluburi. Însă acești factori importanți n-au putut fi convinși într-un timp scurt de necesitatea schimbării vechii lor optici.**

Poate că și alți antrenori în postura de selecționer unic ar fi comis erori importante din cauza puterilor discreționare ale acestei funcții. **De aceea și noi, ca și ziarul „Sportul popular", propunem renunțarea la această titulatură și opinăm pentru încadrarea antrenorului echipei naționale într-un colectiv de selecție și pregătire, alcătuit din trei antrenori.**

Transformările dorite de C. Teașcă cer timp. Ele pot avea succes numai desfășurînd o muncă de perspectivă, cu echipa de tineret, de exemplu, cu condiția ca înnoirile să nu fie rupte de contextul fotbalului nostru ci grefate pe el.

Continuăm să credem că este necesar ca C. Teașcă, revizuindu-și stilul de muncă, să activeze în continuare în cadrul federației pentru că bagajul său de cunoștințe și spiritul lui combativ trebuie să fie folosite de fotbalul nostru în împrejurări și în etape bine definite.

*

Insuccesul de la Budapesta, cu aspectele și consecințele lui încă neepuizate, nu poate să ne facă să trecem cu vederea succesele echipelor B și de tineret, dar mai cu seamă evoluția juniorilor de pe stadionul M.T.K., încîntătoare, în pofida înfrîngerii. Avem convingerea că, dacă acest joc s-ar fi televizat la București după partida de pe Nepstadion, pierdută atît de neonorabil, amărăciunea ar fi fost atenuată, văzînd pe juniorii noștri depășind în tehnică, în finețe, pe juniorii unguri, talentele școlii maghiare de fotbal.

Trebuie să observăm că aceste trei formații s-au pregătit mai liniștit, mai puțin precipitat și comportările cît și rezultatele au fost mai bune.

Performanțele selecționatelor române B, de tineret și juniori nu trebuie să liniștească pe nimeni. **Prima măsură pe care trebuie s-o ia Biroul federal este aceea de a se preocupa, paralel cu problemele ridicate de calendarul internațional și de problemele cluburilor, fotbaliștilor, instruirii, controlului pregătirilor. Pînă acum Biroul federal a pus accent pe preocuparea pentru echipele naționale. Cu aceeași intensitate și vigoare trebuie să existe dăruire și interes pentru întregul complex al fotbalului, rădăcina din care fotbalul își trage seva, își formează valorile. Căci cea mai senzațională tactică de fotbal nu va izbuti vreodată dacă nu va fi pusă în aplicare de jucători valoroși. Producția de fotbaliști de mare valoare, de vedete, a fost și va rămîne problema nr. 1 a fotbalului nostru.**

IMPRESII DE LA FAȚA LOCULUI

BUDAPESTA, 10. (prin telefon de la trimisul nostru special)

De acord ! Fotbalul ungar este mai bun decît al nostru; noi trecem printr-o perioadă de reconstrucție; timpul pentru pregătirea meciului de la Budapesta a fost scurt (mă rog, aici ar mai fi de discutat; cît timp își pregătesc alții echipa pentru meciuri amicale ?!); concepția selecționerului unic diferă de cea a „restului lumii"; nu mergeam la Budapesta pentru o victorie, știut fiind că n-am reușit acest lucru niciodată și că la această oră un asemenea țel ne este mai puțin la îndemînă ca oricînd.

De acord cu toate acestea, o spunem încă o dată.

De acord și cu faptul că înfrîngerea aceasta usturătoare cu 6—0 șade mai bine în dreptul titulaturii de București decît ar fi stat în dreptul numelui țării ; deși, dacă stai să te gîndești, n-a fost un secret pentru nici un amator de fotbal, nici de la noi și nici din Ungaria (unde presa a scris că de fapt se întîlnesc echipele naționale) că e vorba despre confruntarea celor mai buni jucători din cele două țări.

Dar nu putem fi de acord cu evoluția de-a dreptul penibilă a jucătorilor români în „nocturna" de pe Népstadion, cu un scor care

BUDAPESTA — BUCUREȘTI 6—0 (4—0)
NÉPSTADION, 20 000 spectatori
Nocturnă, iluminație excelentă
Timp răcoros, teren bun
AU MARCAT : Albert (min. 18), **Farkas** (min. 37), **Mathesz** (min. 43), **Varga**, din lovitură liberă (min. 45), **Albert**, (min. 74), **Albert** (min. 80).
BUDAPESTA : Tamaș — Kaposzta, Matrai, (din min. 76 Iuhasz), Ihasz, Mathesz, Pancsics, Bene, Varga, Albert, Farkaș, Rakosi.
BUCUREȘTI : Haidu (Constantinescu) — Kiss (din min. 75 I. Popescu), Nunweiller III, Barbu, Hălmăgeanu — Negrea, Libardi (Deselnicu), S. Avram (Lucescu), Iancu, Dobrin, Cuperman.
ARBITRU : Vlahoianis (Austria)
RAPORT de cornere : 12—1 (9—0) pentru Budapesta.

— oricît am fi de severi cu noi înșine — **nu reflectă real posibilitățile fotbalului românesc, și care, pe noi cei care am fost în tribunele stadionului budapestan, ne-a făcut să ne simțim rușinați.**

Ca unii care am văzut meciul și care nu înțelegem „să dregem busuiocul" (să ne ierte apreciatul nostru coleg și prieten, scriitorul Eugen Barbu că-i folosim una din expresiile favorite), noi o spunem deschis : față de aspectul jocului și de fazele de la cele două porți, rezultatul de 6—0 ne avantajează. Dacă Barbu și Nunweiller III, în „disperare de cauză" nu i-ar fi plăcut pe Farkas și Albert în marginea careului, în momente cînd aceștia scăpaseră singuri spre gol, dacă la o fază identică mingea șutată de Rakoși nu s-ar fi oprit, după ce a trecut de portarul nostru, în bară, dacă Varga și Albert n-ar fi ratat în situația de „doi oameni contra portarului", — și am notat aici numai ocaziile mari, nu toate ocaziile — am fi ajuns să încasăm zece ! Iar în final, după 6—0, jucătorii unguri au făcut pur și simplu „circ", dînd ocazia publicului să se distreze pe socoteala noastră și făcîndu-ne pe noi, puținii români prezenți la meci, să rămînem pradă unor sentimente confuze, de rușine amestecată cu revoltă.

Oare aceasta este diferența dintre fotbalul nostru și cel maghiar ? Nu, categoric **nu !**

Să lăsăm acel memorabil 1—2 de la J. O. de la Helsinki, unde echipa lui Kocsis, Puskas, Hidegkuti, Bozsik, Lorant, Czibor, Grosits a obținut în fața noastră o calificare debilă și controversată !

Să lăsăm și acel 1—2 de la București cînd am condus cu 1—0 și am pierdut doar pentru că arbitrul ne-a lăsat în zece oameni !

Și să ne amintim că nu mai departe decît anul trecut, la București, am învins echipa Ungariei (meciul s-a jucat tot în formula reprezentativelor de Capitale) cu 2—1 iar în toamnă, la Budapesta, am pierdut — după o repriză egală — cu 0—3, jumătate din scorul de sîmbătă seara.

Noi credem că fotbalul nostru este azi mai slab decît cel din țara vecină, dar nu credem — cum încearcă să argumenteze unii — că diferența este cea stabilită de această recentă confruntare.

Și atunci, cum de s-a ajuns aici ?

În primul rînd, este de criticat **alcătuirea echipei.** Am prezentat un „unsprezece" eterogen, în care n-a fost de sesizat, ca principiu de alcătuire, nici forma jucătorilor, nici valoarea lor individuală, nici omogenitatea de club.

În alcătuirea unei echipe naționale se poate merge pe principiul de a lua oameni din echipe diferite, în defavoarea omogenității de club. Dar, în acest caz, lotul ales trebuie pregătit consecvent, tocmai pentru omogenizare. Or, cum au stat lucrurile în cazul meciului de la Budapesta ? Din echipele anterioare, cele folosite contra Berlinului occidental și Izraelului, n-au fost folosiți integral decît 2—3 jucători. Pînă unde poate fi dus „experimentul" ?...

Dacă mergem pe principiul valorii intrinseci a jucătorilor, atunci nu putem prefera pe Iancu lui Dumitriu II sau Constantin. Poate fi socotită ca reprezentativă o echipă a țării noastre în care joacă Deselnicu și Cuperman și nu joacă un Ghergheli sau un Pîrcălab ?

În al doilea rînd, este vorba despre **felul cum i s-a cerut să joace acestei echipe.** Se spune că jucătorii noștri ar fi avut „apărarea în linie" drept cuvînt de ordine. **Noi mărturisim** (și ne cerem scuze dacă spiritul de observație nu ne-a ajutat prea mult) **că, de fapt, n-am văzut nici un fel de orientare, că n-am descifrat deloc aderența la un principiu sau la altul, că am asistat la un joc haotic, în care fiecare component și fiecare compartiment încerca să facă ceva pentru a ține piept adversarului și apoi pentru a limita dezastrul.**

Apărarea noastră a luptat cu abnegație. I-am putea oare reproșa ceva lui Barbu sau lui Nunweiller III, de exemplu ? Dar ce puteau face apărătorii în fața unui atac virtuos, dezlănțuit, care la fiecare fază știa prea bine ce are de făcut ? Mijlocașii noștri Negrea, Libardi și apoi Deselnicu au fost dintre cei mai slabi din echipă iar atacul n-a contat decît pe Dobrin, singurul nostru jucător care a corespuns în acest meci și pentru care presa și specialiștii maghiari au avut cuvinte de apreciere. Și cînd te gîndești că piteșteanul a fost băgat în echipă în ultimul moment, „cu limba de pantofi", cum se spune...

Radu URZICEANU

(Continuare în pag. a 10-a)

RECONSIDERAREA ECHIPEI NAȚIONALE B

În peisajul actual al reprezentativelor noastre naționale, echipa B reprezintă o prezență oarecum inedită, sau — mai bine zis — o reapariție întîrziată dar binevenită. Care sînt de fapt rolul și locul acesteia ? Acelea de a oferi un contact periodic și util cu fotbalul internațional unor jucători valoroși, atît celor care — în pofida unei cărți de vizită prestigioase — n-au rezistat concurenței pentru un loc la „A", cît și celor care, în lipsa unui rocaj corespunzător, n-au putut obține titularizarea în prima reprezentativă.

Departe de a constitui un scop în sine, dar reprezentînd o treaptă a performanței, echipa B trebuie să-și aibă existența asigurată în folosul primei echipe naționale prin continua stimulare a valorilor ce-și așteaptă consacrarea, alături de unii jucători care nu și-au spus încă ultimul cuvînt, fiind gata oricînd să apere culorile primei noastre reprezentative.

Judecînd prin această prismă, lotul B a fost, în linii generale, judicios alcătuit. Alături de jucători al căror talent și maturitate nu mai pot fi puse la îndoială, ca **Pîrcălab, Constantin, M. Ionescu, Mîndru,** au fost selecționați alții, ca de pildă, **D. Nicolae, Ivăncescu, Kallo** și **Pescaru,** care au demonstrat calități reale dar insuficient lucrate pentru a-i impune definitiv. Actuala echipă națională B a mai relevat însă două categorii de jucători : a „reconsideraților" (dacă ne e permis să-i numim astfel) și a debutanților. Am încadra în prima pe **Lică Nunweiller, Koszka, Voinea** și **Badea.** Ni se pare demnă de subliniat revenirea lui Lică **Nunweiller** și **Koszka,** primul părînd a demonstra ce înseamnă voința de a lupta împotriva mentalității jucătorului de rezervă, iar secundul aflîndu-se la al doilea sezon de „vîrf", consecință a unei conștiincioase pregătiri la club. Dintre cei doi debutanți, **Peronescu** și **Deliu,** primul ni s-a părut mai aproape de cerințele unui joc internațional.

În ceea ce-i privește pe **Pîrcălab** și **Constantin,** desigur că ei n-au jucat la **Timișoara** la valoarea lor maximă, dar din filmul meciului se reține tocmai cursele primului (din care una s-a soldat cu gol), ca și deschiderile celui de al doilea (din care o citățm doar pe cea din min. 87 cînd, recuperînd o minge în preajma propriului careu și dovedind o remarcabilă vedere periferică, l-a lansat pe **Kallo,** printr-o rapidă schimbare de direcție, pe unicul culoar liber, de unde acesta a centrat la **Voinea** și... 3—1 !).

Ni s-ar putea replica că am ales dinadins aceste faze dintr-un meci care a oferit și destule pase greșite, trimise la adversar și driblinguri nereușite, la care au contribuit din cînd în cînd fiecare dintre jucători. Într-adevăr, așa este... Le-am ales însă pentru a arăta încă o dată (dacă mai era necesar) că **jucătorul care realmente reprezintă o valoare,** știe **și poate să-și aducă contribuția în momentele decisive ale meciului.** De aceea, echipa noastră a fost cea care în prima repriză, cînd lupta era ascuțită, a putut controla jocul și care, exceptînd o perioadă de la mijlocul reprizei secunde, cînd linia mediană „căzuse", și-a obligat adversarul prin

ROMÂNIA B — UNGARIA B 3—1 (2—1)
Teren : „1 Mai" Timișoara — bun. Vreme : însorită, călduroasă.
Spectatori : 12 000.
Au marcat : Peronescu **(min. 30),** Voinea **(min. 35) și min. 87). pentru** România și Varsany **(min. 30) pentru** Ungaria.
România B : **M. Ionescu — Ivăncescu, D. Nicolae, Nunweiller IV, Deliu — Pescaru (Badea min. 74), Koszka — Pîrcălab, Constantin, Voinea, Peronescu (Kallo min. 85).**
Ungaria B : **Szentmihaly — Keglovics, Orban, Judos, Lacsko (din min. 83 Solymosi) — Bankuti, Szabo — Varsany, Szurgent (Kalman min. 46), Dunai II, Sikora.**
Arbitru : Tudor Gerov **(Bulgaria) a condus cu greșeli, cea mai flagrantă fiind anularea golului înscris de** Voinea **în min. 21, pe motivul imaginar al faultării portarului.**

joc său ofensiv, să abdice de la orice veleitate.

Datorită lui **Koszka,** care și-a îndeplinit cu randament constant rolul de „tampon" în fața liniei de fundași, și lui **Lică Nunweiller,** care a evoluat cu luciditate și decizie, unele greșeli de plasament și interceptie ale lui **D. Nicolae,** lipsa de viteză a lui **Deliu** și părăsirea hazardantă a zonei de către **Ivăncescu, au putut fi** adeseori compensate, aducînd la un randament acceptabil compartimentul apărării. În atac, **Constantin** (bine secundat în prima repriză de **Pescaru** și apoi de **Badea**) și-a îndeplinit bine rolul de conducător și creator. El a știut să atragă adversarii în jurul său. **Oare întîmplător Pîrcălab** și **Kallo** au putut demonstra sîmbătă, chiar și numai în cîteva curse, potențele lor de adevărate extreme ? A fost o simplă coincidență că și în fața unei apărări masive și dure ca cea a **Ungariei B (Orban,** titular al echipei olimpice, **are o statură de aruncător de ciocan), Voinea** a înscris două goluri și s-a mai aflat de cel puțin zece ori demarcat și lansat spre poarta adversă ?

Evoluția echipei secunde a **Ungariei** s-a situat la distanță de cea a reprezentativei **Budapestei.** Să nu uităm însă că pe lîngă **Szentmihaly, Orban, Dunai II** (golgeterul campionatului ungar) și **Solymosi** (care a fost doar rezervă) jucători de prim ordin, marea majoritate a lotului deplasat la **Timișoara** este vizat, după cum ne-a declarat ziaristul **Janos Varszegi** de la ziarul **„Nepsport",** pentru J.O. din **Mexic.** În meciul de la **Timișoara** însă, echipa oaspete a fost nevoită să accepte rolul de vioara a doua.

Toate acestea ca și întreaga desfășurare a meciului de la **Timișoara,** relevă un adevăr general al fotbalului : **nici o echipă, de club sau reprezentativă, nu se poate lipsi de aportul jucătorilor valoroși și cu experiență internațională, pentru că ei constituie liantul necesar pentru momentele decisive, suportul afirmării celor mai tineri și neexperimentați.**

Paul SLĂVESCU

Fază dramatică la poarta echipei Ungaria B